

त्वं आढ्यो भूत्वा पिब्राह्मणत्वान्नराजा भवेः नापि देवतं यदिकदा चिद्भवेत्तथापि न तुष्येरितियोज्यं परिच्छिद्यैव कामान्वेदति पाठे राजानैव भवेरिति शेषः ॥ २५ ॥ २६ ॥ अस्तीति शोकादिकं त्वय्येवास्ति अतः स्वर्गतेनैव हर्षेण शोकं मार्जयितुं शक्तस्य तेनैवैयं परिदेवनेत्यर्थः ॥ २७ ॥ हर्षो द्वीपनप्रकारमाह परीति कामादीनां मूलं बुद्धीं द्रियग्रामं शकुन्ता निवशरीरपंजरे परिच्छिद्य निरुध्य स्थितस्य भयं नास्तीत्युत्तरेण संबधः ॥ २८ ॥ भयाभावोपि किं द्वैतादर्शनाद्वा द्वैताभावाद्देव्याशंक्यतत्र द्वैताभावे हेतुदृष्टांतमुखेनाह नेति यथा द्वितीयस्य शिरसस्तृतीयस्य पाणेर्वास्वरूपेणाभावाज्जातुकदाचिच्छेदनंतजंडुः खं नास्ति तथा यद्वैतकालत्रयेपि नास्ति ततोऽयमपि नास्तीत्यर्थः तथा च अतोऽन्यदा तर्तेन हनानास्ति किंच न यन्मदन्यन्नास्ति कस्मानु विभो मीत्यादि द्वैताभावप्रतिपादिकाश्रुतिरबाधिता भवति दुःखप्रतीतिस्तु स्वमवदप्युपपद्यत इति न कश्चिद्दोषः ॥ २९ ॥ ननु प्रत्यक्षेण शीतोष्णादिभ्यं स्वमवदबाधितं दृश्यते तत्कथं भयं नास्तीति लोकोदृष्ट्याप्याशंक्याह नेति स्पर्शसुखाग्निज्ञास्यैवानुभूते विषये कामो जायते बुद्ध्यादिनिरोधेन रसज्ञानाभावात् न कश्चिद

भवेत्स्वं यद्यपि त्वाढ्यो न राजान चैव तं ॥ देवत्वं प्राप्य चैव द्रव्यं नैव तुष्येत्तथासति ॥ २५ ॥ न तृप्तिः प्रियलाभे स्तिष्ठणानाद्भिः प्रशाम्यति ॥ संप्रज्वलति साभूयः समिद्धिरिव पावकः ॥ २६ ॥ अस्यैव त्वयि शोकोपि हर्षश्चापि तथात्वयि ॥ सुखदुःखे तथा चोभेतत्र कापरिदेवना ॥ २७ ॥ परिच्छिद्यैव कामानां सर्वेषां चैव कर्मणां ॥ मूलं बुद्धीं द्रियग्रामं शकुन्तानि वपंजरे ॥ २८ ॥ न द्वितीयस्य शिरसश्छेदनं विद्यते क्वचित् ॥ न च पाणेस्तृतीयस्य यन्नास्ति न ततो भयं ॥ २९ ॥ न खल्वप्यरसज्ञस्य कामः क्वचन जायते ॥ संस्पर्शाद्दर्शनाद्वापि श्रवणाद्वापि जायते ॥ ३० ॥ न त्वं स्मरसि सत्त्वरुणया लटाकानां च पक्षिणां ॥ ताभ्यां चाभ्याधिको भक्ष्यो न कश्चिद्विद्यते क्वचित् ॥ ३१ ॥ यानि चान्यानि भूतेषु भक्ष्यजातानि कस्यचित् ॥ येषामभुक्तपूर्वाणि तेषामस्मृतिरिव ते ॥ ३२ ॥ अप्राशनमसंस्पर्शमसंदर्शनमेव च ॥ पुरुषस्यैष नियमो मन्ये श्रेयो न संशयः ॥ ३३ ॥ पाणिमंतो बलवंतो धनवंतो न संशयः ॥ मनुष्यामानुषैरेव दासत्वमुपपादिताः ॥ ३४ ॥ वयं वयं परिक्लेशैः क्लिश्यंते च पुनः पुनः ॥ ते खल्वपि रमंते च मोदंते च हसंति च ॥ ३५ ॥ अपरे बाहुबलिनः कृतविद्या मनस्विनः ॥ जुगुप्सितां च रूपणां पापवृत्तिमुपासते ॥ ३६ ॥

पि विषये कामो जायते ऽतो बुद्ध्यादिकृतं शीतोष्णाद्यपि निरोधेन नास्तेवेत्यर्थः ॥ ३० ॥ अरसज्ञस्य कामो न जायत इत्यत्र दृष्टांतमाह नेति वारुण्यामद्यस्य लट्टारव्यपक्षिमांसस्य च कर्मणि षष्ठ्यौ त्वं न स्मरसि ब्राह्मणत्वेन तव तद्रसग्रहाभावात् भक्ष्योरस्यो विषयस्ताभ्यामन्योन विद्यते तथापि त्वं न दूयं न स्मरसि ॥ ३१ ॥ कस्यचिद्वाजादेः येषां यानि अभुक्तपूर्वाणि ते त्वया ॥ ३२ ॥ उपसंहरति अप्राशनमिति प्राशनं दिवर्जन नियम एव पुरुषस्य श्रेयः ॥ ३३ ॥ दैवाधीनत्वाच्च सुखादेर्न त्वया शोकः कार्य इत्याह पाणिमंत इत्यादिना दासत्वं वयं वयं धादिकं हीनवृत्तिः सत्यपि सामर्थ्येन तद्व्यागं चांडालादि देहं निंयतरमनिष्टमपि देहवत्कालाकारादेव प्राणिनामपरिहार्यमिति श्लोकपंचकस्य भावः ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥